

Arrest

nr. 252 199 van 6 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 december 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat W. DE MULDER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Het volgende feitenrelaas, vermeld in de nota met opmerkingen, is correct en vindt steun in het administratief dossier:

“Verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, diende op 18.03.2016 een eerste aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid -

ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn broer, E. H. A., van Nederlandse nationaliteit en met verblijfsrecht in België (bijlage 19ter).

Het Bestuur weigerde verzoeker op 16.09.2016, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelde hiertegen geen beroep in bij de Raad.

Verzoeker diende op 06.12.2016 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid - ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn broer, E. H. A. (bijlage 19ter).

Het Bestuur weigerde hem op 01.06.2017, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelde hiertegen geen beroep in bij de Raad.

Verzoeker diende op 06.06.2017 een derde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid - ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn broer, E. H. A. (bijlage 19ter). Hij diende ten laatste op 06.09.2017 volgende documenten voor te leggen: bewijs ten laste te zijn van de EU'er in het land van herkomst OF er deel te hebben uitgemaakt van het gezin.

Het Bestuur weigerde hem op 04.12.2017, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelde hiertegen beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 203.919 van 17.05.2018 verwierp de Raad dat beroep.

Verzoeker diende op 17.07.2018 een vierde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid - ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn broer, E. H. A. (bijlage 19ter).

Het Bestuur weigerde hem op 13.11.2018, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker diende op 18.01.2019 een vijfde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid - ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn broer, E. H. A. (bijlage 19ter).

Het Bestuur weigerde hem op 02.07.2019, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker diende op 18.07.2019 een zesde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid - ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn broer, E. H. A. (bijlage 19ter).

Het Bestuur weigerde hem op 07.11.2019, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker diende op 05.12.2019 een zevende aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid - ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn broer, E. H. A. (bijlage 19ter).

Het Bestuur weigerde hem op 09.04.2020, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker diende op 27.04.2020 een achtste aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid - ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn broer, E. H. A. (bijlage 19ter).

Het Bestuur weigerde hem op 03.09.2020, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

(...)"

De verzoekende partij dient op 13 oktober 2020, aldus een negende keer (en niet zevende keer, wat vermeld wordt in de bestreden beslissing), een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden (hierna: gezinsherenigingsaanvraag), in functie van dezelfde referentiepersoon, zijnde zijn broer, van Nederlandse nationaliteit.

Op 20 oktober 2020, met kennisgeving op 26 oktober 2020, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zijnde de eerste bestreden beslissing) en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zijnde de tweede bestreden beslissing; beide beslissingen vervat onder de vorm van een bijlage 20.

Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 3 jaar. De verzoekende partij heeft ook tegen deze beslissing beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), zaak die gekend is onder rolnummer RvV X.

De bestreden beslissingen kennen de volgende redengeving:

(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.10.2020 werd ingediend door:

(...)

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 13.10.2020 gezinshereniging aan met zijn aangehaalde broer, zijnde E. H. A., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Echter, de verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon werd niet afdoende aangetoond. Immers, ter staving van de aangehaalde verwantschap werden uittreksels van Marokkaanse geboorteakten voorgelegd, met name:

- 'extrait d'acte de naissance' n° 170 dd. 03.11.2015 op naam van E. H. M.
- 'extrait d'acte de naissance' n° 164 dd. 03.11.2015 op naam van E. H. A.

Artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend, en dit zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht.

Echter, gezien Marokko geen ondertekenaar is van de Overeenkomst betreffende de aflevering van sommige uittreksels van akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland (Parijs dd. 27.09.1956), of van de Overeenkomst inzake de afgifte van meertalige uittreksels van akten van de burgerlijke stand (Wenen dd. 08.09.1976), moeten van de documenten die van de autoriteiten van Marokko uitgaan een letterlijk afschrift van het gelegaliseerd origineel worden voorgelegd.

Gezien betrokkene niet heeft aangetoond dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt een volledige kopie van de nodige geboorteakten te verkrijgen, kunnen de voorgelegde uittreksels niet worden aanvaard als afdoende bewijs van de aangehaalde verwantschap.

Louter op basis van de voorgelegde documenten werd de aangehaalde bloed- of aanverwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon niet afdoende aangetoond.

Bijgevolg kan betrokkene geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten

Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in

België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België', noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

*- Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:*

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 7 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met zijn aangehaalde broer, zijnde E. H. A. De eerste zes aanvragen ingediend op 18.03.2016, 06.12.2016, 06.06.2017, 17.07.2018, 18.01.2019, 18.07.2019, 05.12.2019 en 27.04.2020, werden geweigerd op 16.09.2019, 01.06.2017, 04.12.2017, 13.11.2018, 02.07.2019, 07.11.2019, 09.04.2020 en op 03.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de 4e en de 5e weigeringen die zonder bevel waren. Op 13.10.2020 diende betrokkene een zevende aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"3. De middelen — Gronden tot vernietiging

Schending van de materiële motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing - onredelijkheid bij het nemen van de beslissing

Verzoeker heeft voorafgaand aan de laatste aanvraag op 13/10/2020, nog aanvragen op dezelfde grond, art. 47/1, 2° ingediend; nl op 18/03/2016; 06/12/2016; 06/06/2017; 17/07/2018; 18/01/2019; 18/07/2019; 05/12/2019 en 27/04/2020.

Bij deze aanvragen heeft hij telkenmale dezelfde uittreksels van Marokkaanse geboorteakten voorgelegd : mn.:

ooo

Extrait d'acte de naissance n° n° 170 dd. 03/11/2015 op naam van E. H. M.

Extrait d'acte de naissance n°164 dd. 03/11/2015 op naam van E. H. A.

ooo

In de beslissingen mbt. de voorafgaande aanvragen voornoemd, werden door de gemachtigde geen opmerkingen geformuleerd over de geldigheid van deze geboorteakten, noch op de waarde van deze geboorteakten voor het vaststellen van de familiebanden.

In onderhavige beslissing wordt plots en zonder enige voorafgaande vraagstelling, gesteld dat de band van verwantschap tussen verzoeker en de andere familieleden (de echtgenote van zijn neef) niet afdoende werd aangetoond.

Deze beslissing staat in schril contrast met de voorafgaande beslissingen.

Door ten tijde van de behandeling van de aanvraag, noch bij de voorafgaande beslissingen geen opmerkingen te formuleren over de waarde van de meegedeelde geboorteakten, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris impliciet aan verzoeker meegedeeld, minstens de verwachting geschept, dat deze geboorteakten conform zijn met de vereisten van art. 47/1, 2° en 47/3, par 2 van de Wet van 15/12/1980.

Door thans plots in de beslissing, waartegen huidig beroep, de meegedeelde uittreksels van de geboorteakten niet meer te aanvaarden ; heeft de gemachtigde, verzoeker verschalkt in diens normale verwachtingen.

Minstens had men kunnen verwachten dat de gemachtigde voorafgaand aan zijn koerswijziging, de nodige informatie had moeten meedelen aan verzoeker en hem tijdig in de gelegenheid had moeten stellen om de gevraagde documenten mee te delen ; dan wel mee te delen waarom deze eventueel niet konden bekomen worden.

Door dit niet te doen, handelende de gemachtigde niet alleen onzorgvuldig doch nam hij ook een onredelijke beslissing.

Verzoeker diende er zich niet aan te verwachten dat de gemachtigde nu plots een ander standpunt zou innemen over de meegedeelde uittreksels van de geboorteakten , en dit zeker omdat het in casu gaat om aanvragen op dezelfde wettelijke basis — art 47/1, 2° van de Wet van 15/12/1980.

Dit middel is gegrond.

Mbt het bevel om het grondgebied te verlaten

Daar de beslissing over de grond van de aanvraag op basis van art 47/1, 2° nietig moet verklaard worden omwille van de hiervoor aangehaalde redenen, werd het bevel ten onrechte gegeven en dient het tevens vernietigd te worden.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels: de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet, zodat de beslissing is gemotiveerd in rechte. Daarnaast is de beslissing ook gemotiveerd in feite door erop te wijzen dat volgens de gemachtigde de bloedverwantschap tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon niet afdoende is bewezen, terwijl de verzoekende partij niet aantoonde dat het haar onmogelijk was een letterlijk afschrift van het gelegaliseerde document, zijnde de geboorteakten, te verkrijgen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar: “Overeenkomst betreffende de aflevering van sommige uittreksels van akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland (Parijs dd. 27.09.1956), of van de Overeenkomst inzake de afgifte van meertalige uittreksels van akten van de burgerlijke stand (Wenen dd. 08.09.1976)”.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de reden kent van de bestreden beslissingen zodat het normdoel van deze bepalingen werd bereikt.

Wat de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt de feitelijke en juridische grondslag vermeld en de verzoekende partij laat deze motieven ongemeoid.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3. De verzoekende partij bekritiseert de eerste bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Dit betekent ook dat de Raad alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering en naar het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° [...].”

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij moet aantonen dat de referentiepersoon een bloedverwant van haar is. Dit gegeven op zich betwist de verzoekende partij niet.

2.4. De verzoekende partij meent dat de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden omdat de vorige beslissingen over de ingediende gezinsherenigingsaanvragen de bloedverwantschap met haar broer niet in vraag stelden. Nooit werd

een opmerking gemaakt in de vroegere beslissingen over de waarde van de voorgelegde geboorteakten zodat de verwachting werd geschept dat deze conform zijn met de vereisten, gesteld in de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet. Minstens had de verwerende partij de verzoekende partij hiervan op de hoogte moeten stellen zodat desgevallend de nodige documenten konden verkregen worden, hetzij de verzoekende partij had kunnen uitleggen waarom de gevraagde documenten niet verkregen kunnen worden.

Uit het administratief dossier blijkt dat in de vorige beslissingen over de gezinsherenigingsaanvragen werd gemotiveerd dat er nog steeds niet afdoende werd aangetoond dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie. Verder blijkt dat de verzoekende partij in de eerdere gezinsherenigingsaanvragen dezelfde geboorteakten heeft meegedeeld aan de verwerende partij als de thans (niet meer door de verwerende partij aanvaarde) voorgelegde geboorteakten.

De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat het de verwerende partij toekomt te bepalen op grond van welke vereiste van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet een gezinsherenigingsaanvraag wordt afgewezen. De Raad herinnert eraan dat deze bepalingen cumulatieve vereisten bevatten en dat het niet volstaan is aan één der vereisten volstaat om de gezinsherenigingsaanvraag af te wijzen. De verzoekende partij toont evenmin aan uit welke bepaling zou voortvloeien dat het de verwerende partij verboden is andere weigeringsmotieven te gebruiken bij een afwijzing van een gezinsherenigingsaanvraag. Evenmin volgt uit de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur dat de verwerende partij verplicht zou zijn alle mogelijke weigeringsgronden op te sommen in eerdere beslissingen.

In dit geval kan niet betwist worden dat de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet enkel van toepassing zijn voor het zover familieleden betreft. De bestreden beslissingen motiveren dat de bloedverwantschap tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon niet afdoende is bewezen en de verzoekende partij laat het volgende motief ongemoeid: *“Artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend, en dit zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht.*

Echter, gezien Marokko geen ondertekenaar is van de Overeenkomst betreffende de aflevering van sommige uittreksels van akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland (Parijs dd. 27.09.1956), of van de Overeenkomst inzake de afgifte van meertalige uittreksels van akten van de burgerlijke stand (Wenen dd. 08.09.1976), moeten van de documenten die van de autoriteiten van Marokko uitgaan een letterlijk afschrift van het gelegaliseerd origineel worden voorgelegd.

Gezien betrokkene niet heeft aangetoond dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt een volledige kopie van de nodige geboorteakten te verkrijgen, kunnen de voorgelegde uittreksels niet worden aanvaard als afdoende bewijs van de aangehaalde verwantschap.”

Door voor te houden dat de verwerende partij dergelijke motivering eerder had moeten bekend maken, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing niet wettig is genomen. De bestreden beslissing steunt op een correcte beoordeling, gebaseerd op een juiste feitenvinding, en is niet kennelijk onredelijk, ook al had de verwerende partij deze motieven kunnen weerhouden in vroegere beslissingen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Dit klemt nog meer nu uit het administratief dossier blijkt dat de weigeringsbeslissing over de gezinsherenigingsaanvraag van 3 september 2020 een identieke motivering over (dezelfde) geboorteakten bevat. De verzoekende partij was aldus perfect op de hoogte waarom de geboorteakten niet konden aanvaard worden. De stelling dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing moest gewaarschuwd worden, is absurd. De verzoekende partij kende de probleemstelling omdat het hierboven geciteerde motief al in een eerdere beslissing ter kennis werd gegeven.

De verzoekende partij toont niet aan dat geen rekening is gehouden met de dienstige stukken die de verzoekende partij voorlegde. Het komt de verzoekende partij toe steeds bij het indienen van een gezinsherenigingsaanvraag zorgvuldig na te gaan of de voorgelegde documenten de wettelijke toets van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet kunnen doorstaan.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, haalt de verzoekende partij enkel aan dat deze vernietigd moet worden omdat de eerste bestreden beslissing ook moet vernietigd worden.

Hoger werd aangetoond dat de verzoekende partij met betrekking tot de eerste bestreden beslissing de schending van alle aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt zodat er evenmin een reden is, gelet op wat aangevoerd werd door de verzoekende partij, om de tweede bestreden beslissing te vernietigen.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN